

Rapport

Rapport over een klacht over het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, thans politie eenheid Oost-Nederland.

Datum: 12 mei 2014

Rapportnummer: 2014/049

Klacht

Verzoekers klagen over de gang van zaken rondom hun aanhouding op 28 maart 2011 door politieambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, thans politie eenheid Oost-Nederland. In dat kader klagen zij enerzijds over het feit dat zij onterecht werden aangehouden op grond van poging tot inbraak en anderzijds dat de heer R. vanwege zijn etnische achtergrond anders is behandeld dan de heer K.

Wat is er gebeurd?

Verzoekers, de heren R. en K., wandelen op maandag 28 maart 2011 op de E.-weg in Wijchen. De meldkamer van de politie krijgt die dag om 16.53 uur een melding om naar de E.-weg in Wijchen te gaan, waar in de buurt kort geleden veel woninginbraken plaatsvonden, omdat daar twee mannen lopen die interesse tonen voor de woningen. De melder geeft ook een signalement door. De ene man heeft een getinte huidskleur en draagt zwarte handschoenen, de andere is een forse blanke man.

Twee agenten in burger, E. en J., zien in de buurt van de E.-weg twee mannen (verzoekers) lopen die voldoen aan het signalement. R. heeft een getinte huidskleur en K. is de forse blanke man. Zij volgen hen een paar minuten. J. spreekt hen vervolgens aan en vordert hun identiteitsbewijs te tonen. E. voegt zich bij hen. Het gesprek loopt stroef. R. heeft zijn identiteitsbewijs niet bij zich en K. wil het niet tonen. De agenten houden hen hierop aan. Agenten B. en Va. komen daarna in uniform ter plaatse om verzoekers te vervoeren naar het bureau. Va. fouilleert R. op straat. K. wordt niet gefouilleerd. De politie verhoort beiden op het bureau als verdachte van woninginbraak dan wel niet voldoen aan de identificatieplicht.

Verzoekers klagen op 22 augustus 2011 bij de politie over de staande houding en aanhouding. De korpsbeheerder verklaart in zijn oordeel van 26 juni 2012 de klachten ongegrond, op advies van de klachtencommissie van 24 maart 2012. Verzoekers kunnen zich niet in het oordeel vinden. Zij dienen hun klacht in bij de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Standpunt verzoekers.

Verzoekers stellen dat zij op 28 maart 2011 aan het wandelen waren. Zij waren zich van geen kwaad bewust en hadden niets misdaan. Zij wisten eerst niet dat J. agent was, omdat J. (in burger) zich pas op hun verzoek en aanvankelijk onduidelijk had gelegitimeerd. J. had zijn politielegitimatiebewijs de eerste maal namelijk in zijn portemonnee en in een flits laten zien, zodat zij het niet goed konden lezen. Het was beslist niet waar dat, zoals J. later verklaarde, R. het pasje wilde vastpakken. Bovendien had J. eerder, in het proces-verbaal, aangegeven dat K. de gegevens wilde opschrijven, wat overigens ook onjuist was omdat

hij geen pen en papier bij zich had.

J. had niet gezegd waarom hij hun identiteitsbewijs wilde zien. Als de politie had gezegd waarover zij hen wilde spreken, hadden zij kunnen uitleggen dat zij (op ongeveer 20 minuten lopen van waar zij stonden) bij een leegstaande woning hadden gekeken die te koop stond. En daarna over een haag in een tuin hadden gekeken, waar zij (op ongeveer 5 minuten lopen) een witte pauw hadden gezien die zij bijzonder vonden.

. had zijn identiteitsbewijs niet bij zich, maar hij had gezegd dat hij in deze plaats woonde en de politie had hem kunnen natrekken in het systeem als zij hem om zijn naam en zijn adres hadden gevraagd. K. dacht dat hij zich pas hoefde te identificeren als hij iets verkeerd had gedaan. Hij wilde zijn identiteitsbewijs tonen als hij wist waarom de politie dat wilde zien, maar agent J. wilde dat op dat moment niet zeggen, hij had wel gezegd dat zij verdachte waren maar niet waarvan. Dat zouden zij op het politiebureau horen, aldus K. Verzoekers wisten niet waarom zij waren aangehouden. K. hoorde pas nadat hij het politiebureau had verlaten waarvan hij werd verdacht. Zij vonden dat de agenten ter plaatse op zijn minst de betreffende woning op braakschade hadden moeten onderzoeken. Verzoekers gaven aan dat er diverse fouten stonden in het proces-verbaal. Verzoekers stuurden als bijlage bij hun klacht foto's mee van de leegstaande woning waar zij naar toe waren gelopen en van de witte pauw die zij hadden gezien.

Verzoekers gaven voorts aan dat er geen reden was om alleen R. op straat te fouilleren en K. niet. K. had nog gevraagd of hij niet ook gefouilleerd moest worden, toen hij zag dat R. werd gefouilleerd. Zij vinden het klachtonderzoek van de politie onzorgvuldig, onvolledig en vooringenomen, omdat de politie hun argumenten heeft genegeerd.

De reden die de politiechef gaf voor de fouillering van R. op straat - te weten dat R. zijn identiteitsbewijs niet had gegeven en dat R. zijn handen in zijn zakken had, waardoor de politie niet zeker wist of hij daar iets in had zitten - vonden verzoekers gezocht.

R. had al diverse malen gezegd dat hij geen identiteitsbewijs bij zich had en het dus niet kon tonen. K. had juist geweigerd zich te identificeren en was een forse man. R. had tijdens dit gesprek bijna niets gezegd.

R. (toen 58 jaar) vertelde in zijn klacht over zijn vele onaangename ervaringen met de politie, omdat hij vaak is staande gehouden of aangehouden voor zaken waar hij niets mee te maken had. Volgens R. was dit terug te voeren op zijn huidskleur en werd hij gediscrimineerd.

Verzoekers stellen dat zij geestelijk nog steeds veel last hebben van de gevolgen van het politieoptreden.

Standpunt politie.

De aanhouding

De politiechef vond dat verzoekers terecht zijn aangehouden en achtte de klacht hierover dan ook ongegrond.

Bij de politie was bekend dat in de buurt van de E.-weg in Wijchen diverse malen was ingebroken in woningen. Dit in combinatie met de melding, het signalement en het gedrag (kijken over een haag naar een woning) maakte volgens de politiechef dat er voldoende verdenking tegen verzoekers bestond van poging tot woninginbraak. Op grond van deze verdenking mocht de politie verzoekers staande houden om de identiteit vast te stellen. R. kon geen identiteitsbewijs tonen en K. wilde dit niet. Daarmee voldeden zij niet aan de verplichting om een identiteitsbewijs ter inzage te tonen. Zij zijn aangehouden voor poging tot woninginbraak en om hun identiteit vast te kunnen stellen.

De fouillering van R.

De politiechef vond dat bij R. terecht een veiligheidsfouillering heeft plaatsgevonden.

R. wilde zijn identiteitsbewijs niet geven en had zijn handen in zijn zakken. Daardoor wist de politie niet zeker of hij daar iets in had zitten. Daarbij gedroeg K. zich rustiger en ging van hem geen dreigend gevaar uit. Bovendien hebben verschillende politieambtenaren R. en K. aangehouden. Het was een individuele beslissing om R. te fouilleren, maar K. niet. Wel vindt de politiechef het vervelend dat R. het politieoptreden als discriminatoir heeft ervaren.

Informatie uit de verklaringen van betrokken ambtenaren J., E., B. en Va.

In het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman legden de betrokken ambtenaren J., E., B., en Va., telefonisch een verklaring af. Zij verklaarden, voor zover relevant, samengevat het volgende:

J. verklaarde dat hij en E. zich bekend maakten als politieagent en aan verzoekers hadden gevraagd of zij even wilden stoppen. J. had zijn politielegitimatiewijs gepakt. . wilde het vastpakken omdat hij het niet kon lezen. R. reageerde verbaasd en verbolgen. Verzoekers waren rustig, maar de betrokken ambtenaren vonden het geen fijn gesprek, omdat verzoekers niet wilden meewerken. R. maakte meteen een geïrriteerde indruk. Zij hadden wel gevraagd wat verzoekers daar deden, en verzoekers antwoordden dat zij aan het wandelen waren. J. was niet meegelopen om de witte pauw te zien, maar ook als de witte pauw en de betreffende woning wel ter sprake was gekomen, zouden zij nog zijn aangehouden. B. verklaarde dat als zij de identiteitsbewijzen van verzoekers wel hadden gekregen, zij hun identiteit hadden kunnen natrekken in het systeem. Dan was ook de kans aanwezig geweest dat zij naar het politiebureau waren meegenomen, maar als zij niet in het systeem voorkwamen, was de kans groter geweest dat zij niet waren meegenomen. Dan hadden zij verzoekers zo nodig later kunnen aanhouden. Volgens . zouden verzoekers echter ook zijn aangehouden als zij het identiteitsbewijs wel hadden

gegeven. Verzoekers waren aangehouden wegens het niet voldoen aan de identificatieplicht en poging tot inbraak.

Verder legden zij uit dat degene die de verdachten vervoert naar het politiebureau, de beslissing neemt om de verdachte wel of niet op straat te fouilleren. Va. verklaarde dat het normaal de procedure is om de verdachten apart te vervoeren, maar omdat de collega's het vroegen, zij verzoekers samen hebben vervoerd. Hij vond dat K. ook op straat had moeten worden gefouilleerd. Hij had R. gefouilleerd en in de bus gezet. De andere collega's hadden K. in de bus gezet. De politiebus stond tussen hem en K., zodat hij geen zicht had op de andere collega's en K. Achteraf bleek hem dat de collega's hadden besloten om K. niet te fouilleren. Hij zou K. wel hebben gefouilleerd.

E. en J. verklaarden dat als zij de vervoerder waren geweest, zij K. ook zouden hebben gefouilleerd. Volgens E. zou dat een identiteitsfoullering zijn geweest, met als doel voorwerpen aan te treffen die te maken hebben met het strafbare feit, en geen veiligheidsfoullering, want die vindt plaats bij direct gevaar en daar was hier geen sprake van.

Informatie uit processen-verbaal

De processen-verbaal van aanhouding van R. en van K.

Hierin staat over de aanhouding dat de betrokken verbalisanten E. en J. verzoekers volgden na de ontvangen melding. Verbalisant E. ziet hen over een haag kijken en weer verder lopen. Daarop spreekt verbalisant J. hen aan, legitimeert zich en zegt dat hij van de politie is. Hij zegt dat zij verdachte zijn van een poging tot woninginbraak en vordert inzage in hun identiteitsbewijs. De grootste van de twee wil de gegevens van verbalisant J. opschrijven, waarmee J. niet akkoord ging. De ene verdachte (K.) wil het identiteitsbewijs niet tonen. De andere verdachte zegt dat hij het niet bij zich heeft als hij in zijn woonplaats wandelt. Verbalisant E. voegt zich bij hen en legitimeert zich. Hierna vragen zij nogmaals om hun identiteitsbewijs en krijgen zij hetzelfde antwoord. Hierna houden zij R. en K. om 17.30 uur aan. Twee agenten, Va. en B., brengen hen vervolgens naar het politiebureau. Bij R. vindt direct op straat een veiligheidsfoullering plaats.
. wordt op het politiebureau gefouilleerd.

Verzoekers verklaren dat zij bij een te koop staande woning hebben gekeken die leeg stond. K. verklaart dat hij niet begreep waarom hij was aangehouden. Hij had niet aan een deur gevoeld. Hij had over een heg gekeken en een witte pauw gezien.

Het proces-verbaal van verhoor van de melder

De melder verklaart om 17.15 uur telefonisch aan agente B. dat hij heeft gezien dat twee mannen met een signalement waaraan verzoekers voldeden bij een leegstaande woning aan de deur voelen, naar binnen kijken bij de aangrenzende woning, die niet leeg stond,

verder lopen en bij alle woningen naar binnen kijken. Er waren die afgelopen week verschillende inbraken geweest, ook bij zijn burens.

Informatie uit het advies van de klachtencommissie

De klachtencommissie geeft in het advies aan dat zij wel kan begrijpen dat bij R. de indruk kon ontstaan dat bij de beslissing van de politieambtenaren om hem wel en K. niet te fouilleren, R.'s huidskleur een rol zou kunnen hebben gespeeld, maar niet is gebleken dat hier overwegingen van discriminatoire aard een rol hebben gespeeld.

Ook heeft de klachtencommissie de indruk dat de manier waarop de politieambtenaren met verzoekers hebben gecommuniceerd wel voor versoepeling en verbetering vatbaar is geweest, maar niet dat het politieoptreden onbeschoft en dus onbehoorlijk is geweest.

Verder vindt de klachtencommissie dat de processen-verbaal slordigheden en onvolkomenheden vertonen, maar deze zijn niet fundamenteel of opzettelijk gemaakt en benadelen verzoekers niet. De commissie vindt dit wel een aandachtspunt.

Reacties op het verslag van bevindingen.

De politiechef gaf aan akkoord te zijn met het verslag van bevindingen. De reactie van verzoekers gaf aanleiding het verslag op een aantal punten aan te vullen.

Beoordeling

Ten aanzien van de aanhouding

Het vereiste van professionaliteit houdt in dat de overheid er voor zorgt dat haar medewerkers volgens hun professionele normen werken. De burger mag van hen bijzondere deskundigheid verwachten.

In de Wet op de identificatieplicht (zie Achtergrond) is de verplichting opgenomen om een identiteitsbewijs te tonen. Een belangrijke beperking is opgenomen in artikel 8a Politiewet 1993 (thans artikel 8 Politiewet 2012). De vordering mag alleen worden gedaan voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van de politietaak. Dit is verder uitgewerkt in een richtlijn, opgesteld door het College van procureurs-generaal. Hierin staan onder meer, niet limitatief, situaties beschreven waarin er aanleiding voor de politie kan zijn om inzage in een identiteitsbewijs te vorderen.

De reden voor politieambtenaren E. en J. om verzoekers staande te houden en om inzage in hun identiteitsbewijs te vragen, was om een melding na te trekken dat twee mannen rondliepen die interesse toonden voor woningen in een wijk waar recent was ingebroken. Kort daarvoor hadden de politieambtenaren E. en J. zelf waargenomen dat deze twee mannen die voldeden aan het telefonisch opgegeven signalement van de melder, over een

heg naar een woning keken. Later bleken dit verzoekers te zijn. Gelet op deze omstandigheden is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politieambtenaren op grond van de Wet op de identificatieplicht naar de identiteitsbewijzen van verzoekers mochten vragen.

Als de politie in burger mensen op staat aanspreekt, moet zij er rekening mee houden dat een burger niet weet dat het een politieambtenaar betreft en daarvan schrikt of wantrouwend reageert. Dat betekent dat de politie zich op eigen initiatief voldoende duidelijk kenbaar moet maken als zodanig, en in principe ook meteen moet meedelen waarover zij een burger aanspreekt. Om die reden is in artikel 2 van de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar bepaald dat de ambtenaar zich met het legitimatiebewijs bij optreden in burgerkleding ongevraagd legitimeert.

De lezingen over het aanspreken op straat staan tegenover elkaar. Volgens verzoekers wisten zij eerst niet dat de man in burgerkleding, J., hen als agent aansprak, omdat hij zijn identiteitsbewijs in zijn portemonnee liet zitten en daar kort mee zwaaide, zodat zij het niet konden lezen, en evenmin waarom hij hen aansprak.

Volgens verbalisant J. heeft hij zich wel direct gelegitimeerd, maar wilde verzoeker K. zijn gegevens opschrijven (volgens het proces-verbaal) dan wel wilde verzoeker R. het pakken (volgens zijn telefonisch verklaring) en heeft hij gezegd dat zij verdachte waren van woninginbraak. Hoe dit ook zij, nadat verbalisant E. zich bij hen voegde en zich wel naar behoren legitimeerde, moet voor verzoekers duidelijk zijn geweest dat zij met de politie te maken hadden. Zij waren hoe dan ook verplicht om hun identiteitsbewijs te tonen. Toen verzoekers dit weigerden, was er voldoende grond om hen aan te houden voor het niet tonen van hun identiteitsbewijs.

Hoewel de aanhouding rechtmatig was, op grond van het enkele feit dat verzoekers hun identiteitsbewijs niet toonden, valt over het politieoptreden wel het volgende op te merken.

Het staat niet ter discussie dat het gesprek op straat stroef is verlopen. De klachtencommissie vindt hiervan dat de communicatie voor verbetering vatbaar was, maar geeft verder niet aan waarom zij dat vindt. De indruk bestaat dat verzoekers in eerste instantie afhoudend en wantrouwend hebben gereageerd, omdat zij zich van geen kwaad bewust waren en inderdaad alleen hebben gezegd dat zij aan het wandelen waren.

Echter, de vraag is of dit niet anders had gekund. Immers, van de politie mag worden verwacht dat zij zodanig professioneel is dat zij de-escalierend kan optreden en een gesprek in goede banen kan leiden. Dat betekent dat ook in deze situatie van de politieagenten had mogen worden verwacht dat zij hadden doorgevraagd, dan wel ter plaatse onderzoek hadden gedaan.

In de eerste plaats om R., naar zijn naam en adres te vragen en dat na te trekken aangezien hij had gezegd dat hij in deze plaats woonde en om verzoekers de gelegenheid te geven om uit te leggen waar zij waren geweest en eventueel de leegstaande woning dan wel de witte pauw aan te wijzen. Bovendien hadden zij daarmee het argument van K. gepareerd dat hij zijn identiteitsbewijs niet wilde geven voordat hij wist waarover het ging.

En in de tweede plaats om na te trekken hoe serieus de melding was. De politie had immers alleen het signalement dat de melder had opgegeven, maar geen signalement van inbrekers die eerder in de wijk hadden ingebroken. Bovendien betrof het een leegstaande woning die te koop stond. De politie had verder geen aanwijzingen dat verzoekers in de wijk hadden ingebroken of dat wilden gaan doen. Onbegrijpelijk is dan ook waarom verzoekers zonder nader onderzoek ook wegens poging tot inbraak waren aangehouden. Door dit alles niet te doen, maar verzoekers zonder meer mee te nemen naar het bureau, heeft de politie niet de professionaliteit getoond die van haar had mogen worden verwacht.

Het vereiste van professionaliteit is geschonden.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

De fouillering van R.

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. De overheid wekt bij de burger het vertrouwen dat zij onpartijdig te werk gaat. Dit betekent dat de overheid ook de schijn van partijdigheid vermijdt. Dit brengt met zich dat de politie op grond van artikel 8 Politiewet 1993 een verdachte op straat kan onderwerpen aan een (veiligheids)fouillering, als uit feiten of omstandigheden blijkt dat een onmiddellijk gevaar dreigt voor het leven of de veiligheid van de betrokkene of de ambtenaar.

De politie moet er op bedacht zijn dat bij burgers met een andere huidskleur de indruk kan ontstaan dat de aandacht van de politie in het bijzonder op hen is gericht. Door strak en professioneel politieoptreden kan de politie bijdragen aan non-discriminatie en voorkomen dat het gevoel bij een betrokkene ontstaat dat hij vanwege zijn huidskleur anders wordt behandeld.

Het is begrijpelijk dat de politie de verdachten wil fouilleren voordat zij deze gezamenlijk en ongeboeid achter in de auto vervoert. Ook al was in deze situatie geen sprake van onmiddellijk dreigend gevaar, het is voorstelbaar dat de agent het geen prettig idee vindt om twee verdachten achter zich in de auto te vervoeren waarvan niet bekend is of zij wapens dan wel andere voorwerpen die als wapen gebruikt zouden kunnen worden, bij zich dragen.

De politie heeft R. wel op straat gefouilleerd, maar K. niet, zonder dat in het proces-verbaal van aanhouding of de interne klachtbehandeling hier een reden voor is gegeven. De reden

die de politiechef later geeft, lijkt te zijn gezocht, is betwist door verzoekers, en wordt in elk geval niet onderbouwd in het proces-verbaal.

Uit de telefonische verklaringen van betrokken ambtenaren E. en J. blijkt dat zowel R. als K. hadden moeten worden gefouilleerd. Degene die verzoekers destijds vervoerde, besliste over het fouilleren. Dat was Va. Uit de verklaring die hij heeft afgelegd blijkt dat hij wilde dat zowel R. als K. werden gefouilleerd. Echter, Va. kreeg K. van de andere collega's (E. en J.) niet gefouilleerd aangeleverd. Va. had dat niet gezien, omdat de politiebussen tussen hen in stond. Blijkbaar is ten gevolge van een communicatiestoornis K. niet en R. wél aan een veiligheidsfouillering onderworpen voorafgaand aan het vervoer naar het politiebureau.

Dit laat ruimte voor de indruk (in ieder geval bij R. en K.) dat dit onderscheid op grond van de huidskleur van R. is gemaakt. Dit had de politie moeten vermijden.

Hoewel er geen aanwijzingen zijn dat er opzettelijk onderscheid is gemaakt tussen R. en K. bij de fouillering, is door deze handelwijze wel de schijn van partijdigheid gewekt.

Alles overziend heeft de politie in strijd gehandeld met het vereiste van onpartijdigheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over het regionale politiekorps Gelderland-Zuid, thans politie-eenheid Oost-Nederland, is

ten aanzien van de aanhouding gegrond wegens schending van het vereiste van professionaliteit, en

ten aanzien van de fouillering gegrond wegens schending van het vereiste van onpartijdigheid.

Beschouwing

Discriminatie is een groot woord. Het gevaar van "ethnic profiling" is echter reëel, zo blijkt inmiddels uit verschillende onderzoeken, en dit is dan ook een aandachtspunt van de politie. Ook blijkt uit onderzoek van het Sociaal en Cultureel Planbureau dat veel burgers van allochtone afkomst het politieoptreden als discriminerend ervaren. Daarom moet de politie bij haar optreden door professioneel te handelen voorkomen dat burgers met een kleur het gevoel kunnen hebben dat zij vanwege die kleur gediscrimineerd worden.

Deze zaak vormt een illustratie hiervan. Door onvoldoende professioneel optreden van de politie heeft een burger het gevoel dat hij vanwege zijn etnische achtergrond gediscrimineerd wordt door de politie. Eerst wordt hij op volstrekt onvoldoende gronden verdacht van een poging tot woninginbraak omdat hij samen met een blanke man een woning bekijkt die te koop staat. Omdat hij geen identiteitsbewijs bij zich heeft (en de blanke man weigert het zijne te tonen), worden zij beiden meegenomen naar het politiebureau. Voordat zij in de politieauto stappen wordt de gekleurde man gefouilleerd en de blanke man (kennelijk ten gevolge van een communicatiestoornis) niet. Door enig nader onderzoek te doen alvorens te beslissen de beide mannen aan te houden en door erop te letten dat beide mannen bij de fouillering gelijk worden behandeld, had de politie het gevoel van discriminatie bij verzoekers kunnen voorkomen.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,

waarnemend ombudsman

Achtergrond

Politiewet 1993 (geldend op 28 maart 2011)

Artikel 8

-3 De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd tot het onderzoek aan de kleding van personen bij de uitoefening van een hem wettelijk toegekende bevoegdheid of bij een handeling ter uitvoering van de politietaak, indien uit feiten of omstandigheden blijkt dat een onmiddellijk gevaar dreigt voor hun leven of veiligheid, die van de ambtenaar zelf of van derden en dit onderzoek noodzakelijk is ter afwending van dit gevaar.

Artikel 8a

1 Een ambtenaar van politie aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, is bevoegd tot het vorderen van inzage van een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht van personen, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van de politietaak.

Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en de buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 2.

De ambtenaar legitimeert zich met het legitimatiebewijs dat aan hem is verstrekt:

Bij optreden in burgerkleding ongevraagd, tenzij bijzondere omstandigheden dit onmogelijk maken,

Artikel 20

-1. Het onderzoek, bedoeld in artikel 8, derde lid, van de Politiewet 1993, geschiedt door het oppervlakkig aftasten van de kleding en wordt zoveel mogelijk uitgevoerd door een ambtenaar van hetzelfde geslacht als degene die aan het onderzoek wordt onderworpen.

-2. Het onderzoek, bedoeld, in artikel 8, vierde lid, van de Politiewet 1993, wordt uitgevoerd door een ambtenaar van hetzelfde geslacht als degene die aan die aan het onderzoek wordt onderworpen.

Artikel 21

De ambtenaar die een onderzoek als bedoeld in artikel 8, derde of vierde lid, van de Politiewet 1993 heeft uitgevoerd, meldt dit onverwijld schriftelijk aan de meerdere onder vermelding van de redenen die tot dit onderzoek hebben geleid.

Wet op de identificatieplicht

Artikel 2

Een ieder die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, is verplicht op de eerste vordering van een ambtenaar als bedoeld in artikel 8 van de Politiewet 2012 of artikel 6a van de Wet op de bijzondere opsporingsdiensten, een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 ter inzage aan te bieden.

In de aanwijzing uitbreiding identificatieplicht (van 14 december 2009) van het College van Procureur-generaal staan een aantal, niet uitputtend bedoelde situaties waarin identiteitscontrole aangewezen kan zijn, waaronder wanneer de politie na een (ernstig) incident de identiteit van mogelijke getuigen wil vaststellen.